

Unitárius Közlöny

Kolozsvár, 1888-1948/1990. 8. (68) évf.
2. szám 1997 március. Ára: 700 lej.

Uram, kihez mehetnénk?

„Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: Ti is el akartok menni? Simon Péter így felelt: Uram, kihez men-
nénk? Örök élet beszéde van nálad.” (Jn 6, 67-68)

Húsvét azért az élet ünnepe, mert a kereszténység az élet vallása. Mondhatnám úgy is, hogy a kereszténység, s így a mi unitárius hitünk is, az örökélet iskolája, ahová azért megyünk, hogy Jézustól, az örökélet tanítómesterétől hallgassuk „az örökélet beszédét”.

Mert ki az közülünk, akinek szívét a legdrágább elvesztése feletti fájdalomában csakugyan az örökélet hite vigasztalta volna meg? Pedig milyen sokan vannak ma is, akik vigasztalásra várnak!

Ki az, aki úgy igazgatja külső és belső életét, munkáját, házatáját, gyermekei nevelését, mint aki az örökéletben hisz és arrafelé tart? Pedig ma is hányan, idő előtt, fiatalon, riadtan és készületlenül hanyatlának az elhanyagolt örökkévalóságba!

Létszükségletünk tehát ez a hit. Olyan megtartó erő, amelyet az emberi ész lehetségesnek tart, amelyet a szív megkövetel, és amelyet Isten szeretete éppen Jézus élete által bizonyossá tesz.

Ha az örökélet hite, de maga az örökélet is az emberi megismerés tárgya lehetne, akkor megszűnne reánk nézve megtartó erőnek lenni. Isten ezért kivette az érzékelhető világból és áttette a második dimenzióba, az érzék feletti világba, mégpedig azért, hogy ne csak tudomásul vegyük és higgyünk benne, hanem az életünket is rátegyük. Ahogyan Madách Imre vall erről Az ember tragédiájában:

„Ne kérd tovább a titkot, mit jótékonyan
Takart el istenkéz vágyó szemedtől.
Ha látnád, a földön mulékonyan
Pihen csak lelked s túl örök idő vár:
Erény nem volna itt szenvedni többé.
Ha látnád, a por lelkedet felissza:
Mi sarkantyúzna nagy eszmék miatt,

Hogy a múltó perc élvéről lemondj?
Míg most, jövőd ködön csillogva át,
Ha percnyi léted súlyától legörnyedsz,
Emel majd a végtelen érzete.
S ha ennek elragadna büszkesége,
Fog korlátozni az arasznyi lét.
És biztosítva áll nagyság, erény.”

Az örökélet hitét az emberi szív megköveteli. Nincs olyan vallás, amely az örökéletet valamilyen formában ne vallaná. Sőt még azok is, akik nem osztják ezt a hitet, pótlékokat keresnek az emberi lélek és lét e legalapvetőbb érzésének a kifejezésére és megélésére.

Beszélnek az erő megmaradásáról, az anyag állandóságáról. De vajon vigasztaló lehet-e bárki számára, hogy szerettei, akik meghaltak, valójában nem mások, mint új alakot öltött atomjai az örökéletű anyagnak? Beszélnek arról, hogy a kultúrában van a halhatatlanság: mert az ember fennmarad alkotásai-
ban. „Nem hal meg az, ki milliókra költé dús élete kincsét...!”

De mit ér mindez? A szív nem elégszik meg állpótlékokkal, a szív személyes örökéletet hisz és remél. Olyan életet kíván, amelyik idelenn a tapasztalatok teljességét jelenti, és egyben tökéletessége mindannak, amiért itt élünk, küzdöttünk, hitünk, reméltünk és amit megvalósítottunk. Ha egyébert nem, már csak azért is kell lennie örökéletnek, hogy életünk célja felé, a tökéletesség felé mutasson, melyet ezen a földön el nem érhetünk, de amelyhez ott közelebb leszünk. Lehetetlen, hogy Isten olyan életcél állított volna az ember elé, amelyet soha el nem érhet!

A sok elképzelésben csak az a bizonyos, hogy Isten ott is és akkor is szerető jó Atyánk lesz. Pál szerint: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek” (1Kor 2,9). Isten, aki áldott napját

a jókra és a gonoszakra egyaránt felhossa, az örökéletet minden gyermeke számára biztosítja, mind a jók, mind a rosszak számára, mert minket, mindannyiunkat azért teremtett, hogy rajtunk nyilvánvalóvá legyen az ő atyai szeretete.

Az örökéletet tehát Isten szeretete teszi bizonyossá számunkra. Ha nem volna más biztosítékunk mint ez, már ezért is érdemes élni és hinni, mert Isten szeretetében soha nem csalatkozhatunk. Minden más elhagyhat, minden más odalehet, megsemmisülhet körülöttünk munkánk és tehetségünk minden emléke, de Isten szeretete akkor is örök és élő marad. Ez teszi számunkra bizonyossá az örök élet valóságát.

Mindezt Jézuson és evangéliumán keresztül érthetjük meg és tapasztalhatjuk meg. Ezért kell most

húsvét ünnepén a kételkedés és bizonytalanság helyét elfoglalnia a feltétlen hitnek és a bizakodó reménységnek, hogy úgy tudjunk válaszolni, ahogy Simon Péter tette: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.”

Valljuk hát meg ezt a húsvéti hitet azzal a tudattal, hogy hordozói vagyunk ennek az életnek, Isten drága ajándékának. S ezért nem lehet közömbös számunkra, hogy miként töltjük be helyünket, nemcsak a nemzedékek egymás utáni láncolatában, hanem Isten örök tervében, az ő világot szépítő akaratában. Menjünk Jézushoz, örök tanítványként üljünk le lábaihoz s hallgassuk a „jóhírt”, az örökélet beszédét, s tegyük fel erre a hitre egész életünket.

Dr. SZABÓ ÁRPÁD püspök

D. dr. Szabó Árpád püspök beiktatója

1997. március 8-án, szombaton de. 11 órakor a kolozsvári belvárosi unitárius templomban került sor egyházunk 30-ik püspökének ünnepélyes beiktatására. Székely Miklós közügyigazgató imája után dr. Kisgyörgy Árpád főgondnok felolvasta a székelyudvarhelyi zsinat püspökválasztási határozatát, valamint az államelnök 1997/168-as megerősítő rendeletét, melyben elismeri D. dr. Szabó Árpád püspöki minőségét, majd ezt követően felkérte az egyház espereseit, hogy végezzék el a beiktatási szertartást. A beiktatott püspök székfoglaló beszé-

Herwijnen a hollandiai unitárius egyház és az Unitárius Világszövetség jókívánságait tolmácsolta. *Scott Prinster* a Chicago-i Meadville Lombard Teológiai Intézet nevében üdvözölte az újonnan beiktatott püspököt.

Dr. Csiha Kálmán az erdélyi, *d. Tökés László* a királyhágómelléki református egyházkerület, *Mózes Árpád* a zsinatpresbiteri evangélikus, *Hans Klein* nevében az ágostai hitvallású német evangélikus egyház, *dr. Jakubinyi György* gyulafehérvári érsek a római katolikus egyház, *dr. Bölcskey Gusztáv* a debreceni református

dének alapgondolatát Pál apostol efézusiakhoz írt levele 4. részének 1-6. verse képezte. A székfoglaló beszédet köszöntők, üdvözlések sorozata követte. *Balogh Ferenc* főgondnok az Egyetemes Egyház világi vezetői és hívei, *dr. Rezi Elek* főjegyző az unitárius egyház szervezetei, szervei, iskolái és egyletei, *Szombatfalvi József* esperes-lelkész a lelkészi kar, *Bíró Barna* városfalvi lelkész a püspök szülőfaluja nevében mondott beszédet. *Szent-Iványi Ilona* főjegyző a magyarországi, *Richard Beal* az észak-amerikai, *Austin Fitzpatrik* az angliai, *Eimert van*

egyházkerület üdvözlését tolmácsolta. *Dr. Bartolomeu Ananie* érsek a román ortodox, *dr. George Gutiu* érsek a görög katolikus egyház nevében köszöntötte a püspököt. *Dr. Geréb Zsolt* rektor a Protestáns Teológiai Intézet nevében fejezte ki jókívánságait. *Gheorghe Angheliescu* a Vallásügyi Államtitkárság, *Markó Béla* az RMDSZ üdvözlését és jókívánságait tolmácsolta a püspöknek.

Dr. Szabó Árpád püspök köszönő beszédével és az énekeskönyv 321. számú énekével ért véget a felemelő ünnepség.

- ács

MÁRCIUS 15

TERMÉSZET URA jóságos Isten, hallgasd meg kérésemet. Nem aranyozott oltár előtt térdepelek, sőt csak kis keskeny falak közt fennállva sóhajtok hozzád, de azért meghallgatsz engem, ugye. Adj egyetértést polgártársaimnak, kivált az tróknak; olvaszd eggyé szíveinket, önts szeretetet és bátorságot lelkeikbe, hogy kölcsönös bizalommal viseltetvén egymás iránt, sikeresen mozdíthassák elő nemzetünk javát. Irtsd ki szíveikből a visszavonás és meghasonlás magvait. Világosítsd fel őket, hogy előbb a szükségest, aztán a hasznost, végre a kellest eszközöljék embertársuk javára.

Esmértesd meg velök, hogy mind egyes nemzetek, mind az egész ember nem csak okos nevelés által juthat óhajtott céljához. Ne engedd, hogy az trói göggtül elragadtassanak, és hiú semmiség után vágyakodva rendeltetésükről megfélekedzenek. Nyújts szent malasztot és kegyelmet nekik, hogy a parányi kis emberkének, kik hozzájuk föl nem emelkedhetnek, hibáikat megbocsáthassák s kicsinységüket békével tűrthessék: mert nem lehet mindenki tudományos; más hasznos és munkás polgároknak is kellest lenniök. Adj erőt és bátorságot minden polgárnak, hogy magán jogtalanságot elkövetetni ne engedjen. Irtsd ki az előítéleteket és hitvány tudákoságot, s helyettök hintsd el a felvilágosodás és morál magvait. Taníts meg mindenkit kötelességére, s ösztönözz annak teljesítésére, mert anélkül boldog senki sem lehet. Gyűjts bennök szeretetet, hadd lobogjon a szívekben, a sok haszontalan, sőt gyakran ártalmas parancsok helyett. Áldd meg gyermekeiket jogassággal, hogy egymást ne

Tánics Mihály

Imádság

szereket viselje a koronát, szeretetnek járma alá hajoljon minden élő teremtményed, szeretet legyen a Corpus jurisok helyett egyenlően kötelező törvényünk. Nyisd meg az

emberek hályogos szemeit, hogy lássanak, mert a vakság minden nyavalya és gonosz közt legnagyobb rossz. Tudod, édes istenem, hogy jogon alapulhat csak az emberek boldogsága, azért esedezem, sügd meg minden nevelőnek, szülőnek és tanítónak, hogy ezt magyarázzák a kisdedeknek; de minthogy a tanítóknak maguknak sincs még erről józan fogalmuk, világosítsd meg előbb ezeknek elméjét. Tudod azt is, hogy a csupa jogas cselekedet még csak első lépcsőjét teszi az emberi tökélynek, melynél fogva embertársukat meg nem sértik; kérlek, istenem, tedd őket erényesekké, hogy ne csak rosszul ne bánjanak hasonfelükkel, sőt jót tegyenek egymással; ó kérlek, édes istenem, tedd meg ezt, hogy a jogot és erényt gyakorló emberek a tökélynek tetőjére emelkedve, eme legfenségebb címet megérdemeljék: morállal vagynak fölékestve. Amen. (1835)

Március idusára

„Vannak napok, melyek nem szállnak el,
De az idők végéig megmaradnak.
Mint csillagok ragyognak boldogan
S fényt szórnak minden születő tavaszra.”

(Juhász Gyula)

Ilyen nap volt 149 évvel ezelőtt március 15. Amikor egy csoport fiatal indult el, hogy maguk mellé vegyék az egyetemistákat, talpra állítsák a pesti nép ezreit - kiverekedjék a magyar szabadságot, vagy meghaljanak érte.

Mit jelent ma, a harmadik évezred küszöbén álló fiatalok számára 1848. március 15.? Az oly sokszor hangoztatott példa? Kitartás? Hiszen 1849 áprilisában a kitartásnak, a bátorságnak is köszönhetően volt egyetlen győztes forradalom, a magyar. Összefogást? Testvériséget?

Mindenki, minden ember mást és mást talál fontosnak. Tény, hogy volt, létezett, és ha igaz, hogy a történelem megismétli önmagát - természetesen más emberekkel, más életfelfogásokkal, más gondolkodásmóddal, más társadalmi körülmények között - akkor nemcsak példa, hanem tanulság is lehet számunkra a forradalom.

De a múltat csak akkor mondhatjuk magunkénak, ha ismerjük. Mire vigyázzunk hát? Az 1848-as forradalom a nemzeti létért is harcolt.

Mi tartotta meg annyi küzdelmes évszázadon át nemzetünket? A nyelvünk. Az anyanyelvünk. Szerintem ez ma igen fontos és sürgős üzenet. Ma, amikor tapasztaljuk nap mint nap nyelvi elszegényedésünk jeleit.

„Vigyázzunk hát ma, amikor beszélünk”, óvjuk a szót, a hazulról hozottat. Ez az elsődleges követelmény megmaradásunkért. Most itt vagyunk mi, gazdag, küzdelmes, nehéz, de hősi és felemelt fejjel vállalható múlttal. Gondolatainkban, lelki szemeink előtt leperregnek az események és emlékezünk, mert így tudjuk mindezt megtartani magunkban, magunkért, példaként.

Az eszméket, az életet hittel kell vállalni és leélni, úgy van értelme. Merítsünk hát mi is hitet, reményt minden évben ezen az ünnepi napon. Hiszen emlékezni szent kötelességünk, kötelességünk leborulni srjáik előtt és áldó imádságot mormoló szavakkal neveiket, tetteiket emlegetni. Ezzel tartozunk Nektek, szabad-ságért harcolt hőseink.

BARTHA MÁRTA

Jókai Mór

Vándoroljatok ki!

VÁNDOROLJATOK KI... *Ha szív mit sem érez, midőn e szóra gondol, - ha a hazát csak akkor kell szeretni, midőn ezt tenni élv és dicsőség és akkor nem, midőn a honszeretet neve keserv, - ha a távozni készülő nem hall lelkében semmi hangot mely azt susogja: maradj, maradj! - ha számot vetve magatokkal, meggyőződteket felőle, hogy itthon nem tudtok semmit többé használni, - ha a legszentebb remények utolsó csilláma is kihamaradt kebleteketben, - ha nem szerettek senkit és semmit többé, akik utánatok itt marad: akkor... vándoroljatok ki.*

Hisz mi az a hon? Föld, melyet másutt ingyen osztogatnak. - Itt ugyan őseid vérén zöldül a fű, de amott még gazdagabb; itt ugyan minden lépten nemzeti emlék akasztja meg pillanatod, kedves vagy bánatos, dicsőség vagy gyász emléke; egy halom, egy diadalmmező, egy rom vagy egy sír - mit látsz rajtuk? Kilátás van másutt is, akik elmúltak, azoknak mindegy, akár emlékeznek rájuk, akár sem.

Légy hidegvérű. Hát mi érdeme van arra a nemzetnek, hogy szeresd, hogy hozzá tartozó légy? Históriaja más népek is van, nagyobb is talán, mint nekünk, jövője fényesebb akárhánynak, gazdagabb valamennyi. S mi az a honszeretet? Lelki gyöngeség, költői rajongás, gyermeki ösztön. Ha kérdeni találja benned valami titkos érzelm: nem látod-e ez ismerős rónákat, miknek virágait is névszerint ismered? nem andalog-e emléked azon ház küszöbén, hol gyermekéveidet eljatszottad? nem csengnek-e füledbe azon ismerős dallamok, mik a mezők virágaival együtt teremnek? nem jelennek-e meg álmaidban mindazok arcai, akiket szerettél? nem alszol-e csendesén, azt tudva, hogy fejed szülőfölded keblén pihen? nem száll-e szívedbe büszkeség ha a múltakra gondolsz, s nem dagad-e önérettől, ha a jövőre nézesz? s mindezeket magaddal fogod-e vihetni? a délibábos rónákat, az ismerős hajlékot, az édes dallamot, a kedves arcokat, az emléket és a reményt, mely a nemzet életéhez van kötve? - utasítsd ki ez érzelmet szívedből s hitesd el magaddal, hogy elég nagy a világ, hogy az emberek mindenütt egyenlők, s hogy az mindegy az emberiségre nézve, akár van magyar nemzet a világon, akár nincs.

Vándoroljatok ki! Adjátok el földeiteket akárkinek, aki legjobb árt ad értük, hadd jöjjön helyetekbe idegen nép, s ne maradjon itt más magyarnak, mint a bolondok, kik szerelmesek a földre, s a szegények, kik kénytelenek ezt szeretni. Beszélgessétek egymásnak, hogy itt az idő, melyben a nemzet megoszlatassék, hogy szétmenjen keletnek nyugotnak, hogy ne éljen ott, ahol ősei meghaltak és ne haljon meg ott, ahol született.

Vándoroljatok ki! Aki ebben nem érez egyebet, mint az éghajlat változását, ki visszatekinthet a határról anélkül, hogy szemei nedvesek volnának, akinek nincs egyéb terhe, mint az úti poggyász, akinek nincs kedve bátor arccal fordulni a borús idők felé s csak a napfényt keresi, az boldog ember, s okosan cselekszik, ha itt hágy bennünket, kik el vagyunk szánva túrni mindent, fáradni mindig és megtartani a régi szívet mindhalálig! (1853)

Petőfi Sándor

A szabadsághoz

Oh szabadság, hadd nézzünk szemedbe!
Oly sokáig vártunk rád epedve,
Annyi éjen által, mint kisértet,
Bolygott lelkünk a világban érted.

Kerestünk mi égen-földön téged
Egyetlenegy igaz istenséget,
Te vagy örök a többi mint bálvány,
Mely leroskad egy ideig állván.

S mégis, mégis számkivetve voltál,
Mint a gyilkos Kain bujdokoltál,
Szent nevedet bitóra szögezték,
Érkezésedet hóhérok lesték.

Megszűnt végre hosszú bujdosásod,
Sírba esett ki neked sírt ásott.
Bevezettünk, s uralkodás végett
Elfoglaltad a királyi széket.

Te vagy a mi törvényes királyunk?
Trónusodnál ünnepelve állunk,
Körülöttem miljom s miljom fáklya,
Meggyúlt szíveink lobogó lángja.

Oh tekints ránk, főséges szabadság!
Vess reánk egy éltető pillantást,
Hogy erőnk, mely fogy az örömláztól,
Szaporodjék szemed sugarától.

De, szabadság, mért halvány az orcád?
Szenvedésid emléke szállt hozzád?
Vagy nem tettünk még eleget érted?
Koronádat a jövőtől félted?

Ne félj semmit, megvédünk... csak egy szót,
Csak emeld föl, csak mozdítsd meg a zászlód,
S lesz sereged ezer és ezernyi,
Kész meghalni, vagy diadalt nyerni!

S ha elesnének egy szálíg mindnyájan,
Feljövünk a sírbul éjfél tájban,
S győztes ellenségednek megint kell
Küzdeni kísértő lelkeinkkel!

George M. Williams és Leonard Smith professzorok díszdoktori kitüntetései

1996. október 11-én a Protestáns Teológiai Intézetben nagyszabású emlékünnepekre került sor, amelyet Luther Mártonnak, a nagy reformátor halálának 450. évfordulója alkalmából rendeztek.

A délelőtti ünnepi megemlékezésen előadások hangzottak el Luther Márton életéről, teológiájáról, jelentőségéről. A délutáni órákban az Intézeti Tanács doktoravató nyilvános ülését tartotta, amelyen doktorrá avatták Major Huba nagyváradi református lelkészt, majd ezt követően az Intézet díszdoktorrá avatta: Gottfried Adam professzort (Bécs), Peter Bukowski lelkészt (Wupertal), Rolf Koppe püspököt (Hannover), Hermann Schaefer lelkészt (Wupertal), Leonard Smith professzort (Manchester) és George M. Williams professzort (Chico, Kalifornia).

A mi örömünket fokozta az, hogy a díszdoktorok sorában üdvözölhattük George M. Williams professzort, az erdélyi unitáriusok lelkes amerikai barátját, a szaktekintélynek örvendő orientalista tudóst, Leonard Smith professzort, aki a Manchester-i Unitárius Teológiai Főiskolán akadémitáink mun-

káját irányította és irányítja (sajnos egészségi állapota miatt nem vehetett részt az ünnepségen).

George M. Williams laudációját dr. Szabó Árpád professzor, Leonard Smith laudációját dr. Rezi Elek professzor tartotta. George M. Williams professzor az Intézeti Tanács ülésén előadást tartott Észrevételek Luther Márton szerepéről a vallások történetében címen.

Október 18-án az Unitárius Egyház dísztermében Williams professzor értékes előadást tartott a teológiai hallgatók és a meghívottak előtt a keleti vallások témaköréből, az előadást felesége, dr. Gellért Judit tolmácsolta.

Szívből gratulálunk mindkét díszdoktorunknak és életükre, további tudományos és egyházépítő munkájukra Isten gazdag áldását kérjük.

Az Unitárius Közlöny szerkesztősége az érintettek szíves elnézését kéri, amiért beszámolóink a Luther Márton emlékünnepekről - tekintettel egyházi életünk zsúfolt eseményeire - ilyen későn jelent meg. Meggyőződésünk, hogy az érték sohasem időszertlenül és nemvész el soha.

Dr. REZI ELEK

George M. Williams laudációja

Nagytiszteletű Szenátus, Kedves Testvéreim

Tisztelettel jelentem, hogy a kolozsvári Egyetemi Fokú Protestáns Teológiai Intézet Szenátusa teológiai „doctor honoris causa” címet ítélte oda dr. George M. Williamsnek, a Chico-i Kaliforniai Állami Egyetem Vallástörténeti Tanszéke nyilvános és rendes tanárának. Ennek alapján terjeszttem elő laudációmát.

Dr. George Mason Williams 1940. április 21-én született a Virginia állambeli Bristolban. 1948-ban szüleiével az Egyesült Államok északi részén levő Utahba költözött,

ahol 1958-ban befejezte középiskolai tanulmányait, majd ezt követően Phonexben (Arizona) 1962-ben társadalomtudományból felsőbb fokozatot szerzett. Innen Louisville-be (Kentucky) ment és beiratkozott a Déli Baptista Teológiai Főiskolára. Missziói munkára készítették, a teológiai szemléletében végbement gyökeres változás a szabadelvű felfogás irányában arra készítette, hogy Zürichben (Svájc) folytassa tanulmányait a Nemzetközi Baptista Intézetben. Innen visszatért Louisville-be, ahol 1966-ban teológiából master fokozatot szerzett.

Ezután elhagyta teológiai tanulmányait és az Iowa-i Állami Egyetemen a vallástörténetet kezdte tanulmányozni. Erről a területről választotta doktori disszertációjának témáját is, amely Swami Vivecanada, a modern hinduizmus atyja életművét dolgozza fel. 1972-ben nyerte el a doktori fokozatot mint vallástörténész és a vallás fenomenológiájának kutatója. Egyetemi tevékenységét Bostonban kezdte a Newton College-ban, ahol rövid ideig tanított, majd 1972-től csatlakozott a Chico-i Kaliforniai Állami Egyetem frissen létesített vallástörténeti tanszékéhez, ahol jelenleg is nyilvános és rendes tanárként dolgozik. Fő érdeklődési köre a vallástörténet keretében az ázsiai vallások. Nyomatásban megjelent munkái közül megemlítjük: *A Study in Religious Change: Swami Vivecanada (Tanulmány a vallás átalakító hatásáról)* 1974; *Liberal Religious Reformation in Japan (Szabadelvű vallási reformáció Japánban)* 1984. Különböző tudományos és egyetemi folyóiratokban jelentek meg tanulmányai a modern India és Japán vallásairól. Itt kiemelem a Rama Krishna mozgalomról és a japán világi buddhizmusról írt dolgozatait, amelyek e területek legavatottabb szakértőjévé tették dr. Williams-t Egyesült Államok szerte.

De nem csak írásban, hanem szóban is alkalma volt beszámolni és előadni kutatási eredményeiről mint a különböző egyetemek vendégprofesszora. Így: a Harvard Egyetemen, a Kanadai McGill Egyetemen stb. 1992-ben Szegeden a József Attila Tudományegyetemen adott elő és

kurzusát mint a vallások akadémiai oktatásának modelljét értékelték. 1993-ban megismételte szegedi előadásait illetve most már a pécsi Janus Pannonius Egyetemen és az ottani Római Katolikus Teológiai Főiskolán is adott elő.

Dr. Williams, feleségével, dr. Gellérd Judittal, akivel 1988-ban kötött házasságot, létrehozták a Center for Free Religion Alapítványt az erdélyi és amerikai unitárius munkák megjelentetésére. Eredményes munkájukat több kötet dicséri, amelyek a két egyház jobb megismerését hivatottak szolgálni. Azóta is osztozva felesége Erdély, a szülőföld iránti lángoló szeretetében, ő maga is lélekben erdélyivé vált, nem szüntek meg erősíteni a kötelékeket és, ha szükséges, újakat teremtve a két egyház között.

Dr. Williams tagja az Amerikai Vallási Akadémiának, s mint az indiai vallásokat kutató szakcsoport elnöke, jelenleg pedig az Akadémia Elektronikus Könyvkiadási Szakcsoportjának vezetőségi tagja, 1994-ben Williams professzort a világ vallásai közti megértést és közeledést, párbeszédet és együttműködést szolgáló tevékenységéért a Kaliforniai Berkeley Teológiai Főiskola Starr King Unitárius Fakultása díszdoktorrá avatta.

Nagy tiszteletű Szenátus!

A laudáció végeztével kérem, fogadja dr. George Mason Williams professzort a doctor honoris causa címet viselők sorába.

Dr. SZABÓ ÁRPÁD

Történelmi visszatekintés a bágyoni unitárius egyházközség múltjába

A jelenlegi templom 1809-ben épült boltozatos, barokk stílusban. Ezt a boltozatot azonban 1905-ben lebontták és stakattal helyettesítették. Az alapozás és a falak kőből készültek, melybe beleépítették a régi templom köveit is. A hossz tengely fekvése kelet-nyugat, a főbejárat pedig délre néz. A keleti bejáratot csak a férfiak használják, a nyugati zárva van. A régi templomra vonatkozó adatok tekintetében Kénosi Tózsér János (1755-1771) bágyoni lelkész történetírására támaszkodva tudjuk, hogy az 1788. május 5-i püspöki vizsgálat meghagyja az egyházközségnek, hogy lehetőség szerint javítsa ki templomát, vagy adott esetben a lélekszámnak megfelelően építsen újat. Az anyagi alap megteremtéséhez hozzá is fognak és 1808-ban elrendelik egy új templom építését. Az 500 férőhelyes templom hozzávetőlegesen 1200 lélek számára épült. Tudjuk, hogy a XIX. század fordulóján ezt a számot még mindig tartotta az egyházközség, sőt adatunk van arról is, hogy az elemi iskolába több, mint 300 gyermek járt. A templom megszokottan meredek tetőzetét eredetileg ún. holdfarkú cserép és bádoggal fődte, amit 1963-ban a ma is látható cseréppel helyettesítettek.

Hivatkozom Fodor András bágyoni kántortanító történetírásaira, mely szerint a régi templomnak nem volt tornya. Azonban igazolást nyert azóta, hogy a torony eredetileg 1673-ban épült Apafi Mihály fejedelem idejében. Erre 1835-ben egy újabb emeletet építettek, és a zsindelet bádoggal helyettesítették. A torony ékességét a három kőből készült ablakív, valamint a torony ablakában található nap és félhold alatt levő felirat képezi. A feliratok nagyon nehezen olvashatók, de a számok annál könnyebben, és számunkra ezen utóbbiak a döntők.

A torony belső szerkezetét, amelyen eredetileg három harangnak biztosítottak helyett, a XIX. század utolsó éveiben készítették. Jelenleg két harangunk van: a kisebbik 1930-ban készült, 350 kg, a nagyobbik 1844-ben és 859 font súlya van.

Itt kell megjegyeznünk azt is, hogy az egyházközség birtokában volt egy 300 kg-os harang „In honorem uni veri solii Dei et filii ejus Jesu Christi 1643. Gloria is excelsis Deo. - In te Domini speravi.” felirattal; egy másik 450 kg-os „A bágyoni unitaria szent ecclesia, az egy igaz Isten tiszteletére 1643-ban...” felirattal. 1845-ben Ferenczi Má-

té lelkész idejében ágyúöntés céljából Brassóba vitték. A következő 500 kg-os harangot 1786-ban öntették, ezt 1917-ben leszerelték és hadi célokra elvitték.

A templom bútorzata 1810-1822 között készült, és azóta kisebb alakításokon, illetve átfestéseken ment át.

A padok használatát illetően kívánom megjegyezni, hogy a történelem folyamán számos vita kerekedett a padok felcserélése miatt. Ma is tapasztalható ugyan, hogy a családok ragaszkodnak padjaikhoz, de hála Istennek már közel sem olyan erős ez a hagyomány, hogy ne tűrne megidegent a családi padban.

Első orgonánkat 1817-ben szerelték be, amit 1905-ben kicseréltek a ma is működővel. Ennek készítője Szalai Gyula székesfehérvári orgonamester volt. Tudomásunk van arról is, hogy a régít ő vette át, illetve, hogy az orgona ára 3000 korona volt.

A templom körül nincsenek sírok. De tudjuk, hogy a második világháború alkalmával egy tömegsír volt a templom dombján, amit később kiástak és máshova szállítottak el. Ma már komoly értéket képvisel Uzoni Fosztó István szarkofágja, amelyet egy egészen új helyre helyeztünk, közvetlen a templom bejáratának jobb oldalára. Sajnos még a kő letakarítása várat magára.

Az egyházközség komoly értékei közé sorolhatóak a klenódiumpok is, melyeknek régebbi darabja egy 3 literes ónkanna, melyen az 1704-es dátum olvasható. Ennél is korábbi egy 3/4-es literes aranyozott ezüstpohár, melyen 1604-es évszám és egy metszett M betű olvasható.

Az egyházközség levéltára nagy veszteséget szenvedett, mert a kuruc szabadságharc idején mentés céljából Torockószentgyörgyre menekítették át, ahol a lelkései lakásban helyezték el az irattárat megőrzés végett. Nem gondolva arra, hogy a harc oda is áterjed, biztonságosnak vélték ezt a megőrzési helyet. Azonban a lelkései lakásban tűz ütött ki, melynek martalékvá vált a helybeli levéltárral együtt a mienk is. E nagyméretű károsodás bizonytalanná teszi a múltban való keresgélésünket, de 1710 után már lehetőségünk nyílik a korabeli iratokba való betekintésre. Igaz, hogy közigazgatási és számadási iratokkal találkozunk elsősorban, az 1800-as évektől kezdve pedig a vagyoni iratokkal is. A múltnak sajnálatos módon megbocsáthatatlan hibája volt az is, hogy a második világháború alkalmával anyakönyvekkel raktak tüzet az orosz katonák üstjeik alá. Az anyakönyvek közül csak egyet mentett meg a lelkész bátorsága: a családkönyvet.

Történelmi múltunkban komoly helyet foglal el az iskolai s a vele szoros kapcsolatban álló vallásos nevelés is. Írásos forrás bizonyítja, hogy az 1890-es évek végén 300 iskolaköteles gyermek járt az iskolába, s bár az egyházközségnek nem volt felekezeti iskolája, a tanulók nagy többsége unitárius volt. A kántortanító állami és egyházi alkalmazott is volt. E tisztség bágyoni megvalósítása a többszörös kérvényezésnek köszönhető. Meg kell jegyeznünk azt is, hogy komoly gondot fordítottak az oktatásra, amelyet nem csak az akkori tanügyminisztérium, hanem a

községi iskolaszék is meghatározott időnként alaposan számon kért. Arról is olvashatunk, hogy az iskolakerülő növendékek fenyítést, szülei pedig esetenként büntetést kaptak. Ennek ellenére azonban - ez is a valósághoz tartozik - találkozunk írástudatlan emberekkel, akiknek nevei helyett több esetben egy X jel áll. Az átlag értelmi színvonalat azonban mindenképpen jónak ítélniük meg. Az előljárók esetében mindig kiváló képességű vezető emberekkel találkozunk. Az egyházközségi közigazgatást illetően az 1812-es esztendő megelőző időszakban nem tapasztalható a vezetés hiánya. Azonban a keblitanács megjelenésével a világi vezetés erőteljes fejlődésnek indul, amely a két már létező fizetett állás (lelkész és kántor) mellé még négyet teremt: gondnok, pénztáros és két egyházfi. Mondhatni, hogy az egyházközség ügyeinek intézését illetően a két egyházfi sokkal több munkával, de felelősséggel is meg volt bízva mint a gondnok. Ebben az időszakban (1896 előtt), amikor a keblitanács a családi perpatvarokba is beavatkozott, előfordult, hogy hetente 4-5 gyűlést is tartottak. A jegyzőkönyvek nagy többsége azonban anyagi vonatkozású ügyekkel foglalkozik.

Az anyagiak terén azt tapasztalhatjuk, hogy az államosítás (1848) előtt - bizonyos mértékben utána is - egy tehetős egyházközség számadásait látjuk. Ennek ellenére azonban mindkét időszakban érezhető az anyagi gondokkal való küszködés. Ezen nem kell csodálkozni. Ugyanis nem volt könnyű dolguk hat fizetési állást fenntartani. Jóllehet a lelkész és a kántor fizetését a XIX. század fordulójára már teljes mértékben megoldották egy kepmegváltási alap megteremtésével, melynek alapkamatja elegendő volt a pénzbeli fizetés biztosítására. A 105 ha erdő viszont legtöbb esztendőben csak annyit hozott az egyházközség pénztárába, amennyi fedezte az erdőgazdálkodással kapcsolatos kiadásokat. Ma még nem tudom teljes mértékben felmérni a valós helyzetet, és elhamarkodott kijelentést nem kívánok tenni az esetleges helytelen gazdálkodással kapcsolatosan. A földterületek egy része fizetésbe volt kiadva, másik része pedig haszonbérbe. Általában hat esztendőre kötötték meg a szerződéseket úgy, hogy kifogás emelése esetén az egyházközség felbonthatta a szerződést és a jobban művelőnek adhatta ki. A közös munkák elvégzése tekintetében is voltak akadályozások, azonban azokat büntetés végrehajtásával igyekeztek áthidalni. Sok esetben találkozunk a közmunka megtagadásának jeleivel, amit minden esetben vagy az utólagos pótlás, vagy pénzbeli bírság követett.

Az egyházközség elmúlt több mint 415 éves múltjának általános összegzéseként elmondhatom, hogy jó és hírneves lelkészek, megbízható vezető emberek szolgálták unitárius egyházközségünket. A mai nap arra enged kilátást lelki és látó szemünk előtt, hogy jövőnk biztos alapra van helyezve. Ennek beszédes bizonyítéka az új ruhába öltöztetett templom és az egyházközségek mellett álló 400 lélek.

PAP LÁSZLÓ lelkész

A NŐSZÖVETSÉG ÉLETÉBŐL

Medgyes

Az Asszonyok Imádkozó Világnapját 1997. március 7-én az unitárius nőszövetség rendezésében tartottuk meg a medgyesi unitárius egyházközség templomában.

Jelen vannak római katolikus, református és unitárius nők, valamint a református és unitárius egyházközség gondnokai és az unitárius lelkész, összesen 31-en.

A 77-es egyházi énekünk elhangzása után Kiss Anna unitárius nőszövetségi elnöknő felolvassa a dél-koreai asszonyok üdvözlését. A 185-ös egyházi ének eléneklése után Kiss Károly lelkész Korea történetéről, földrajzáról, valamint lakosainak életéről tart ismertetőt, külön kitérve a koreai nők helyzetére.

Az ismertető után a „Mint a szép híves patakra” kezdetű ének, ima, Márk evangéliuma 4, 26-32; 4, 2-9 felolvasása, a példázat alkalmazása és Ézs 1,18; Hós 10,12 versei, ezek alkalomhoz illő magyarázata hangzottak el lelkész afia tolmácsolásában.

Végezetül ima, Miatyánk, csendes ima, áldás és a 199-es egyházi énekkel zárult istentiszteletünk.

KISS ANNA

Sepsiszentgyörgy

Az Asszonyok Imádkozó Világnapját Sepsiszentgyörgyön a református, az unitárius és az evangélikus nőszövetségek közös szervezésében tartottuk meg.

1997. március 7-én, du. 5 órakor a zsúfolásig telt unitárius imaházban mintegy 150 ajakról szállt fel a zsolttár (Szívemet hozzád emelem). Az éneket Könczei Csaba zenetanár, református énekvezér vezette. Az ezt követő szószéki szolgálatot Dezső András vártemplomi lelkipásztor végezte Mk 4,26-32 alapján, majd elhangzott „Mint a szép híves patakra” zsolttár.

Korea földrajzát és történelmét Horváth Piroska földrajzszakos unitárius tanárnő ismertette, utána Pál Lenke (unitárius) szavalata következett, Heltai Jenő: Szabadság.

A dél-koreai asszonyok üdvözlését dr. Albert Éva az, unitárius nőszövetség elnöke tolmácsolta.

A „Hívás imádságra” részletet Akácson Anna, a vártemplomi re-

formátus nőszövetség elnöke olvasta fel. Ezt követte Elekes Katalin, a szemeriai református gyülekezet tagjának szavalata, Bartalis János: Isten kezében. Ezt követően Duka Magdolna evangélikus nőszövetségi tag felolvasta az „Életek-Magvak” fejezetet, majd a zeneiskolások kvartettje következett, Bach: Szonáta. Szabó Jenő: Hitem, erős hitem című versét Kósa Anikó szemeriai református nőtestvérünk mondta el. Ezt követően a „Kánon” szólalt meg Könczei Csaba vezetésével. Az imában és énekekben egybeforrta gyülekezet mély együttérzéssel énekelt a koreai asszonyokkal együtt. A záró imát Bukovinszky Csáki Tünde református segédlelkész mondta el, amit a Miatyánk követett. Az ünnepi imanapot Török Áron unitárius lelkipásztor zárta, Reményik Cherchez la femme című költeményével, majd felhangzott a záróének „Tebenned bízunk eleitől fogva”.

Az imanap záró akkordjának kell tekintenünk az unitárius egyház irodájában tea mellett eltöltött órát, amelyen a lelkészek és nejeik, illetve a szereplők vetek részt, Török Áronné tiszteletes asszony szervezésében, három nőszövetségi tag közreműködésével.

Minden munkánkban segítségünkre volt Török Áron lelkész és Kató Sándor unitárius gondnok, amiért nekik köszönetünket fejezzük ki. A 112 000 lej perselypénzt Bukovinszky papnő útján Sós Noémi lelkésznőnek jutattjuk el.

Dr. ALBERT ÉVA

Székelykeresztúr

1997. március 4-én, 19 órakor a székelykeresztúri unitárius templom ősi harangja közös imára hívott, nemzeti-felekezeti különbség nélkül, minden székelykeresztúri és környékbeli imádkozó lelket. Áldott legyen, aki jött az Úr nevében templomunkba.

Az Unitárius Nők Országos Szövetségének felhívására a székelykeresztúri Dávid Ferenc Egylet keretében megemlékeztünk az Asszonyok Imádkozó Világnapjáról.

Az 1997-es esztendőre a világ keresztény női imanapjának alapgondolatát a dél-koreai asszonyok állították össze. A fő gondolat: a magvető példázata, - Mint mag, mely fává növekszik -. Nem rejthetjük véka alá a tudományt. Ezen magasztos gondolatot igyekeztünk közkinccsé tenni a népes templomi gyülekezetnek.

Báró Gabriella énekvezér orgonakíséretével kezdő éneknek énekeltük az 5-ös számú éneket,

Élő Isten egybegyűltünk. Ima, bibliamagyarázat következett, melyet Antal Zoltán református esperes-lelkész tartott. Közénekeknek a 185-ös számú éneket énekeltük, Szívemet hozzád emelem.

Gagy Dénésné Bíró Katalin, a Dávid Ferenc Nőszövetség elnöknője köszöntötte e gyülekezetet és bejelentette az összejövetel célját. Kiemelte a magvető példázatát, a magvető jelen esetben az, aki az ígét hinti.

Az Asszonyok Imádkozó Világnapjának program-ismertetésébe a következők kapcsolódtak be: Márton Magda (unitárius), Macelaru Éva (unitárius), Antal Erzsébet (református), Egyed Etelka (unitárius), Péterffy Erzsébet (unitárius), Baksa Erzsébet (római katolikus), Baksa Zoltán (római katolikus), Báró Gabriella (unitárius), Gagy Katalin (unitárius) hívek.

Vendég szerepelt az Orbán Balázs Gimnázium 50 tagú ifjúsági vegyeskara. Fellepett a Petőfi Sándor Általános Iskola 25 tagú pedagógus kórusa. Mindkét énekkart Simó Margit zenetanárnő vezényelte.

A magvak imája, elmélkedése címen Márton Magda, irodalomszakos tanárnő, lélektani előadást tartott: „Jöjjetek, Testvéreim és tapasztaljátok meg, a magvak, teremtő talajába kerülve, hogyan növekednek nagy fákká. A képzelet szárnyain legyünk magokká. Legyünk a mag, mely fává növekszik. Képzeld el, hogy kicsiny mag vagy, melyet a föld puha kényelme ölel körül. Minden meleg és kellemes. A mag alszik, nyugodt az álma. Egyszer csak megmozdul, a rügy nem akar tovább mag maradni, növekedni vágyik. Lassan kicsírázik és apránként átöri a földet. Majd teljesen a felszínre tör. A rügy lassan növekedni kezd. A nap melengeti, az eső megitatja, a szél simogatja, a madarak dalolnak. Egyre jobban nyújtózkodik, mintha el akarná érni a hatalmas Napot, mely ott ragyog feje fölött, mely erőt ad s vonzza magához. Egyre nő, nő, növekszik a hajtás, gyökereivel mélyen kapaszkodik az anyaföldbe, ágait az ég felé nyújtja. Köszönjük Neked, jó Istenünk, hogy mély gyökerű, kemény törzsű, sűrű koronájú fákká lettünk s árnyékunk alatt fészket rakhatnak az égi madarak. Hisszük, hogy amikor az evangélium magvai nagy fákká növekednek, akkor igazi BÉKE irányítja az egész teremtett világot. Ezért szól most a mi imádságunk.”

Baksa Erzsébet tanárnő mindannyiunk örömeire elénekelt „Segíts meg, Urunk, őrizd meg Urunk” című éneket, fia, Baksa Zoltán gitárkíséretével.

Imát mondott Potyó Ferenc római katolikus plébános, valamint Báró József unitárius lelkész. Záró énekünk a 199-es számú ének volt: Tebened bízunk eleitől fogva.

Ez az imaest, mely nagyon szép volt, nemzeti-felekezeti különbség nélkül, figyelemztetés is volt arra, hogy függetlenül attól, hogy a világ bármely táján is élünk, milyen nyelven beszélünk, milyen módon imádkozunk Istenünkhöz, nekünk Egy Istenünk van. A Biblia mindenkinek ugyanaz.

A dél-koreai imaprogramból megbizonyosodtunk abban, hogy az igaz ember hite által él. Éppen ezért tartjuk meg a reménységnek vallását, ügyeljünk egymásra, a szeretetre a jó cselekedetre.

Imádkozó lélekkel segítséget kértünk Istentől a mi életünkre is: a világbékéért. Erőt kértünk, kegyelmes és gondviselő Istenünktől, hogy továbbra is együtt munkálkodhassunk országga megteremtése érdekében. Próbáltuk azt keresni, ami összeköt bennünket, a hit, remény és szeretet jegyében.

Köszönjük Istennek azt, hogy ezen alkalommal is megmutatta, hogy a hit Isten ajándéka. Ajándék volt, az ökümenia szellemében a közös együttlét, a közös imádkozás, a közös éneklés. A XX. század emberének is figyelemztetés: „Veled van Isten, az Úr, Ó erős és megsegít”. Kérjük szerető és gondviselő Istenünket, hogy erősítse a mi hitünket, védelmezze családjainkat, történelmi egyházainkat, iskoláinkat, hogy továbbra is tudjuk hordozni egymás terhét, betöltve ezzel Krisztus törvényét.

A példázat szerint Isten országa hasonlatos a mustármaghoz, amely amikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb. És amikor elvetik felnő és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy, hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.

Így nő az égig - a lélek csúcsáig az elhintett piciny mag. A jó földbe vettettek pedig azok, akik hallják az ígét és beveszik és gyümölcsöt teremnek, némely harminc annyit, némely hatvan annyit, némely száz annyit. Úgy legyen.

Az Asszonyok Imádkozó Világnapja szeretetvendégséggel zárult.

GAGYI DÉNESNÉ BÍRÓ KATALIN

Segesvár

Az Asszonyok Imádkozó Világnapját Segesváron a római katolikus templomban tartottuk meg. Jelen volt 45 személy, 15 unitárius, 13 református és 17 katolikus. A perselypénz 68 000 lej volt.

JAKABHÁZI VERA

Kolozsvár

Városunkban már ötödik alkalommal rendezzük meg az Asszonyok Imádkozó Világnapját. Idén március 7-én került rá sor, a belvárosi unitárius templom adott otthont a rendezvénynek. Az imanap szervezését és előkészítését közösen végeztük a többi felekezet képviselőivel. Az imanapon minden történelmi felekezet képviseltette magát, római katolikus, református, evangélikus és unitárius résztvevői voltak az imanapnak, összesen 178 személy. A szószéki szolgálatot Kocs Júlia V. éves teológiai hallgató végezte, közreműködött a Sotto Voce együttes. A perselypénz 110 000 lej volt. Az imanap szeretetvendégséggel zárult.

CSOMÓS GIZELLA

Kedves fiatalok!

Az indulás örömeivel próbálom eljuttatni gondolataimat hozzátok, kedves fiatalok. Első alkalommal indítjuk útjára azt a szándékot, hogy e szép hagyományokkal bíró és széles körben olvasott Unitárius Közlöny hasábjain mi is külön oldalon jelentkezzünk. „A nőszövetség életéből” és a „Gyermekoldal” mellé önkéntelenül is kívánczik az „Ifjúsági oldal”, ahol nemcsak helyünket, de önmagunk gondolatait is megtalálnánk és egymást megismernénk.

Istenem, milyen szép is az élet - gondolom - akkor, amikor a kis templomudvar sarkában a föld és a Homoród vizével táplálkozó és a nap felé kívánczó fűfára nézek. Kinyílt az első barka. Itt Szentegyházán, közel 900 méter magasan. Pedig még fagyosak az éjszakák, csipősek a reggelek. És mégis a fény, a világosság még ezt is legyőzi. Célt ad, életet, és a kettő kötésében virágot fakaszt az ágakon, s mi azt mondjuk: feltámadt ismét a tavasz.

Ilyenkor reátok is gondolok, kedves fiatalok. Ha nem is a fagyos, de a nehéz mindennapokra. Arra,

hogy szüleiteknek nehéz előteremteni a havi tandíjat. Arra, hogy sokaknak közületek munkahely keresése nehezíti meg mindennapjait. Arra, hogy sokan szeretnétek főiskolára felvételizni, de az anyagi háttér egyre szűkösebb.

Reátok gondolok és a tavaszra. És érzem, hogy a tavasz nekünk is üzen valamit. Nemcsak a természet mélyén, de lelkünk, tudatunk mélyén is valami a fény felé emel, és a világosságot keresi... Isten kutatja.

Tavasz van. Húsvét közeleg, az örök feltámadás ünnepe. Jézus sirja ismét üres lesz. Az eszme, a szeretet melegségével világosságot gyűjt mindenki szívében. És a fagy elmúlik, az alkotás vágya otthonos lesz ismét. Szépen fogalmazza meg a költő: „Új rügy és új fű és újra mondhatom/ és örvendezve mondhatom, hogy élek./Kékes vihar - fekete alapon/a cseresznyegömbök habfehérek.” (Áprily Lajos Tavasz pillanat).

Ezekkel a gondolatokkal szeretnénk indítani az Ifjúsági oldalt. Az ismerkedés, az egymásratalálás, az eszmei megújulás szolgálatának igényességével. Ehhez kérem a gondviselő jó Isten áldását és minden fiatal segítségét.

A szép tavaszban áldott húsvéti ünnepeket kívánok, szeretettel:

BARTHA ALPÁR lelkes, az ODFIE elnöke

ÁBRÁND

Szentpéteri otthonomban, majdnem teljesen ráülve a kályhára, Vörösmarty súlyos szavaiban gyönyörködöm: „Ábrándozás az élet megrontója.” Mekkora szavak és milyen rosszul esnek nekem - ugyanis ha ez elferdíthetetlen igazság, akkor én nemsokára alulról hallgathatom a „Hozzád megyek” -et.

Valójában az a baj, hogy egyre többet ülök a kályha mellett, hallgatom az egerek örökkévaló dörömbölését a padláson, és akkorákat ábrándozom, hogy megszakad bele a szívem. Elképzelem például, hogy minden vasárnap arra az egy órára megtelik a templom, csengve száll az ének, s az én gondosan megrágott szavaim, melyeknek csatornáján a hit, a remény, a szeretet keresnek utat, elérnek az emberek szívéig. Akkor talán elhi-

szik, hogy komolyan gondolom azt, amit mondok. Elhiszik, hogy nem képmutatásból, nem muszájból és nemcsak a beszéd kedvéért beszélek, hanem azért, mert szeretem őket. Elképzelem továbbá, hogy a szigorúság, komorság eltűnik az arcokról és helyére a lélek nyugalmanak mosolya rajzolódik, és lazul a görcsös szorítás és helyet ad a biztató kézfogásnak.

Végérvényesen megrontott életem van. Ábrándjaimat nem tudom megölni és minden akaratommal azon vagyok, hogy azokat kik körülöttem élnek, holdoggá tegyem. Nyilván nem én vagyok a holdosság hatalmas kovácsa. Hitem szerint Isten az, aki bőkezűen osztogatja, esetleg általam is. Így hát azt mondom (ne nevésetek ki): Isten és én azt akarjuk, boldogok legyetek.

El kell hinni, hogy a boldogság ott van mindenki, bentről kell kiszabadítani, hogy uralja az életet. Lehet, hogy befalazta őt a sok keserűség, bánat, kővé keményedett köréje a sokszoros sikertelenség vagy megálázás. Ám számunkra nem ez az utolsó óra - nem kell még meghalni.

Élni kell, élni és szeretni. Bontogatni kell a falat, hogy szabaduljon a bennünk lakozó boldog életkedv, a fennkölt életíz.

Ábrándozom - és nem is oly rossz az életem, hisz ezeket az ábrándokat szívem befogadja. Én hordozom őket és nem ők engemet.

De ha (ne add Isten) ezek az életérős ábrándok rám dobnák a száguldás nyergét és belefuttatnának a magány, az örömtelenség, a hiábavalóság mocsarába, remélem, hogy még idejében igazat adnék Vörösmartynak.

Addig is elképzelem, hogy a kolozsvári unitárius templom (alias unitárius Mekka) telis-tele van fiataljainkkal, és így szólítják meg a hatalmas, teremtő és gondviselő Istent:

„Szívemben, Uram,
Hogyha előttem
Magamat elhittem,
Ha kevélykedtem,
Merő nyakkal,
Feszes szemmel néztem,

Lelkem ha eltelt,
Ha szemöldököm

Szokatlan felhúztam,
Ha erőm felett
Nagyobbra néztem.
Magam mutogattam.

Ami Istené,
Nagy bátorsággal
Ha magamra vettem.
Ha nagy ördögi
Mesterkedéssel
Hírt-nevet kerestem.

Zabolán magam
Ha nem viseltem,

Meg nem mértéklettem
Kívánságimat
Ha meg nem szegtem,
Szelíden nem éltem.

Ám Uram, büntess
Semmit se kímélj,
Csakis arra kérlek,
Megjobbulásom
Szomjúhozását
Tőlem sose vond meg.

(Bogáti Fazekas Miklós)

ZSIGMOND KINGA-RÉKA lelkész
az ODFIE alelnöke

Megjelent az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet kiadásában ifjúsági szervezetünk tájékoztató-értesítő lapjának első száma. A lap nemcsak a nevéből következtethető információforrás kíván lenni, hanem az erdélyi unitárius ifjúságot szolgáló fórum: eszköze és alkotórésze annak a folyamatnak, amely az 1995-ös év nyarától az ODFIE életében új emberek új szelleme által gyökeresen meghatározza a szervezet működését.

Már régóta megvan arra az igény, helyi és országos szinten egyaránt, hogy az ifjúságnak önálló lapja legyen. Az Unitárius Közlönyben és a Ziziben (a teológiai hallgatók lapjában) időszakosan megjelent ilyen jel-

ODFIE - Tájékoztató

legű írások ugyanis nem jutottak el igazán az ifjúsághoz, és nem érték el a várt hatást. Mindazonáltal szükség volt egy olyan hatékony eszközre, amely átfogná országos viszonylatban az egyik konferencia - küldöttgyűléstől a másikig terjedő időszak tevékenységeit, ugyanakkor a helyi egyházközségi életek életében és tevékenységében is segítség, útmutató lenne.

Hát ama régi hiányt kívánja pótolni, eme új célnak kíván megfelelni az egyleti Tájékoztató, egyelőre csak alkalom szerinti, majd, ha igény lesz rá, rendszeres megjelenéssel. Az első szám amolyan próbajellellyel, kettős

felosztásban indul: első része az elmúlt egyleti év eseményeiről számol be és a fontosabb rendezvények anyagát, előadásait mutatja be, valamint a szervezet működésével kapcsolatos tudnivalókat. A második rész a jövőbe néz, az egyházközségi egyletek életére: a már létezőknek programjavaslatokat, tervek, működési irányvonalakat, az ezután megalakulóknak szervezett létrejövését, ösztönző és megkönnyítő eligazítást nyújt.

Az alapjainkban való megerősödés és ifjúsági mozgalmunk valóságossá és élővé tétele reményében kérjük Isten áldását az induló Tájékoztatóra és ifjúságunk életére!

GYERŐ DÁVID ODFIE titkár

Kedves, kedvetlen fiataloknak szeretettel

Az elégedetlen, a szomorú, az idegbajos, a kényes, a szeretetre, a nagyképű, a szerény, az álszerény... mindenféle fiatalnak mit mondhatnék ebben a furcsa új esztendőben én 24 évesen fájdalmasnak is nevezhető múlttal, de boldog, elégedett jelennel ?!

Vagy semmit, vagy sokat.

Hát kezdjem el : bárki is légy - és itt most a bárki a szenvedés hordozójaként álljon - bárki is légy, vigyázz magadra.

Vigyázz a szemedre - mert így tanít az a könyv, mit Szentírásnak nevezünk (elhallgatom azt, hogy más írás is lehet szent), szóval így tanít : „a test lámpása a szem” és amilyen világosság - nyugodtság van a te szemedben, olyan világosság - nyugodtság van a te egész életedben.

Miért nem kiáltod te is az éneklőkkel együtt „Boldog vagyok, szerelmes vagyok, veletek vagyok” ?

Többnyire azért, mert : 1. Egyedül vagy; 2. Nem vagy szerelmes; 3. Nem viszonzózzák szerelmed

Ne búsulj és ne engedd, hogy a szenvedés, az a sok furcsa, rossz érzés : a magány, a megalázás, a kiszolgáltatottság, a sikertelenség uralkodjon rajtad - ne szenvedj. Higgy!

Hidd azt, hogy jóra vagy teremtve, hogy képes vagy a jóra, képes vagy szeretni és szeretve lenni. Hidd, hogy a legkeserveesebb csalódásban is Isten, a hatalmas Lélek ott van veled és így int: ne félj, menj tovább, akarj élni és újra szeretni és akarj teremteni, alkotni.

Nincs autód, nincs színes tévéd? Sebaj. Nekem sincs és mégis élek. De nehogy azt hidd, hogy azért nem vagy szeretve, mert ezekkel nem vagy „felértékeltve”.

Te magad vagy az érték. Te magad vagy fontos. A szemed, az a szép barna, vagy kék, vagy zöld, vagy fekete, a hangod, a mosolyod, két kezéd munkája, teremtő gondolataid, hited - ezek a fontosak, a nélkülözhetetlenek.

Ne légy türelmetlen, ne légy erőszakos, ne légy barbár, ne légy irigy.

Nyáron találkozunk, addig is nézz magadra.

Isten áldjon!

ZSIGMOND KINGA-RÉKA lelkész-ODFIE alelnök

KEDVES OLVASÓ!

Istennek legyen hála, a hosszú telet követően ismét itt a tavasz, a húsvét. S mivel tavasszal a természet megújul, az Unitárius Közlöny szerkesztői is úgy gondolták, megpróbálják újjá tenni a Nektek szóló oldalt.

Hogy ez sikerüljön, ahhoz a Ti segítségekre feltétlenül szükségünk van. Szeretnénk hogyha beküldenének írásaitokat - legyen az próza vagy vers - és rajzaitokat az Unitárius Közlöny szerkesztőségének címére. S ha valaki az idei rügybontó tavaszban „téma hiányában” szenvedne, segítségképpen íme néhány ajánlat.

Feltételezem, mindnyájan tudjátok, hogy virágvasárnap Jézus bevonult Jeruzsálembe, nagycsütörtökön elárulták őt, nagypénteken pedig keresztre feszítették.

Mit gondolsz, mi történt húsvétkor?

Elképzelheted, hogy Te is ott voltál a tömegben Jézus keresztre feszítésekor. Követted őt, láttad, amint le roskad a súlyos kereszt alatt. Láttad, amint keresztre feszítik.

Szeretnénk, ha írnál egy kis beszámolót a húsvétkor történekről egy barátodnak, aki még nem hallott Jézusról.

Ha még nem tudsz írni, olvasni, ne keseredj el! Le rajzolhatod: Jézus bevonulását Jeruzsálembe; Jézus utolsó vacsoráját tanítványaival; Jézus keresztfeszítését, vagy más húsvéti eseménnyel kapcsolatos elképzelésed.

A legeredetibb írásokat, rajzokat közölni fogjuk az Unitárius Közlöny április-májusi számában, és szerzőiket jutalmazzuk.

Leveledet május 1-ig várjuk a következő címre: „Unitárius Közlöny” Szerkesztősége, B-dul. 21 Decembrie Nr. 9, 3400 Cluj-Napoca. A borítékra, kérelek, írd rá: Gyermekoldal.

A katicabogár és a selyemhernyó története

Kedves Olvasó, olyan történetet fogok most elmesélni, melynek akartomon kívül én is szereplője voltam. A napokban történt, hogy miközben kertünkben az avart gereblyéztem és gyümölcsfáink ágait metszettem, két parányi lény beszélgetésére lettem figyelmes. Gyanítom, régi jó pajtások lehet-

tek, olyan felhőtlen jókedvvel örültek a napsütésnek, az egymással való találkozásnak. Katica és Selymi - mert rólok lesz szó a következőkben - az én új keletű ismerőseim, tudtomon kívül „bérelték” kertünket. Katica kedves kis katicabogár, Selymi pedig egy örökösen izgó-mozgó selyemhernyó. Beszélgetésük valahogy így hangzott:

Katica: Szia, Selymi, olyan boldog vagyok, hogy újra együtt játszhatunk, nagyon jó, hogy a magamfajta katicabogár ilyen igazi jó baráttra talál, mint te, Selymi.

Selymi: Szia, Katica, alig vártam a mai találkozást. De jól nézel ki! Az igazat megvallva, mindig csodáltam csillogó piros kabátod, s minden vágyam az, hogy egyszer szárnyam nőjön. Még azt is elárulom, hogy már igencsak meguntam a fárasztó csúszást-mászást a magas fűszálak között. Milyen csodálatos lenne, ha én is a magasba szállhatnék. Biztos más a világ.

Katica: Milyen érdekes. Én irigykedve nézem karcsú tested, s kecses mozgásod, de ettől eltekintve, mi nagyon jó barátunk vagyunk.

Selymi: Igen, s ha visszaemlékszem hogy is kezdődött kettőnk barátsága. Emlékszel, mikor a tavaly nyáron egy kislány „elkapta a frakkomat” s bedobott egy befőttes üvegbe. Még most is érzem azt a fojtogató meleget, ami abban az üvegben volt. Már azt hittem, hogy soha többé nem kerülök ki abból a levegőtlenlégből. S akkor... Emlékszel? A kislány kiejtette kezéből a befőttes üveget, az összetört, s így én megmenekültem. Mikor nagy nehezen becsúsztam a fűszálak hűvös árnyékába, te voltál az első aki hozzám jöttél és védő szárnyaidd alá vettél.

Katica: Igen, emlékszem. Nagyon aggódtam miattad. El se tudtam képzelni, mi történhet veled. S ez még csak tetőzte akkori rossz hangulatomat. Szomorú voltam, mivel bogár barátaim kicsúfoltak, kikacagtak. Mindenki kegyetlenül bánt velem. S miután próbáltam segíteni rajtad, bogár barátaim is más szemmel néztek rám. Mindenképpen különös volt számomra az a nap, az a perc, mikor összebarátkoztunk.

Selymi: Te, Katica, nem tudom mi van velem, de olyan furcsán érzem magam. Valószínű, hogy a tavaszi vitaminhiány az oka.

Katica: Remélem, hogy nem lesz valami komoly bajod. Amúgy nagyon jól nézel ki. Nem látszik rajtad, hogy beteg lennél.

Selymi: Húha! Milyen gyorsan telik az idő, ha veled beszélgethetek. Ne haragudj, de nekem el kell mennem, de a napokban még erre nézek, hogy ismét elbeszéljessünk.

Egy héttel később, csodálatos napsütésre ébredtem, úgylát ismét a kertben tettem-vettem, mikor Katica ekként kesergett:

Katica: Vajon mi lelte Selymit? Már olyan régen nem láttam. A tegnap minden bogár-társam megkérdeztem, hogy nem látták-e Selymit? Nem biza. Otthonában is felkerestem, de ott sem találtam senkit. Talán megint valaki fogságába került, vagy igazán megbetegedett? Meghalt volna? Ki tudja ...

Katica kétségbeesése engem is elkésértett. Nagyon megszerettem Selymit, példaértékű volt számomra kettőjük barátsága. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy lepke röpköd a fejem fölött, majd alább szállt, s így szólt Katicához.

Selymi: Miért vagy olyan szomorú ezen a szép tavaszi délelőtt? Talán beteg vagy?

Katica: Nem... Nincs nekem semmi szervi bajom, csak... Ja, mondd csak, szálltadban-röptődben nem láttad Selymi barátomat? Hisz azért vagyok szomorú, mert már több mint egy hete nem találkoztam vele. Lehet, hogy megették a madarak, vagy talán a gyerekek befőttesüvegbe zárták, vagy... Nem is tudom...

Selymi: Katica! Hát nem ismered meg! Én vagyok Selymi!

Katica: Ne mondd! Milyen jól nézel ki! Teljesült a vágyad: szárnyaid nőttek, a magasba szállhatsz, kabátod bársonyos! Csodálatos! Nagyon örvendek, hogy vágyaid teljesültek!

Selymi: Ne haragudj, Katica barátom, de nekem mennem kell. De kérlek, mondd el mindenkinek, hogy én életben vagyok. Senki se keseregjen. Én most már ritkábban jövök a kertbe, de amíg vissza térek addig is, meg szeretnék kérni titeket valamire.

Katica: Mire, kedves Selymi? Egy ilyen jó barátért, mint te, mit meg ne tennénk!

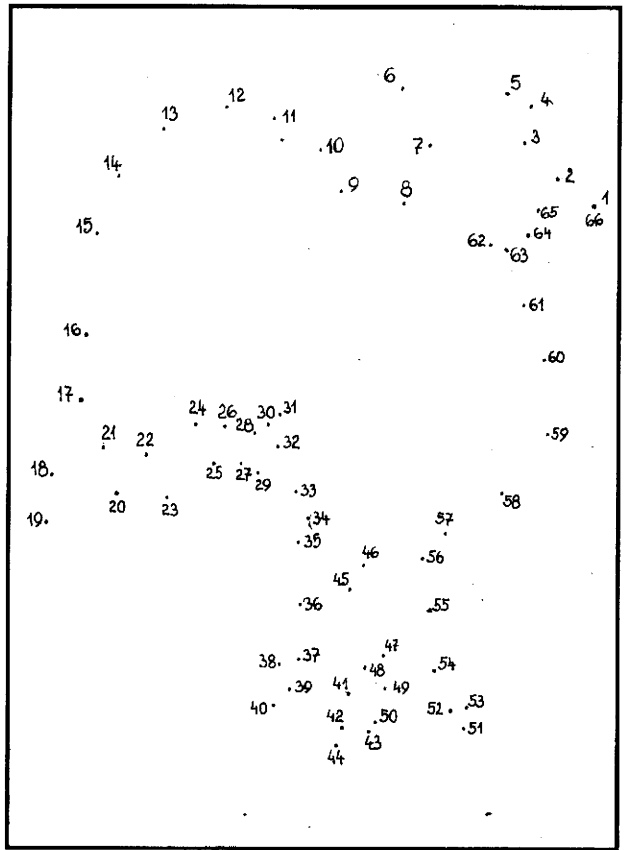
Selymi: Csak arra kérnék titeket, hogy mindnyájan legyetek jó barátok, viseljétek gondot egy-

másra és ha valaki közületek segítségére szorul, úgy bánjatok azzal, mint velem bántál azon a nyári napon, mikor barátságunk kezdődött. Most pedig tényleg mennem kell.

Katica: Hát nem csodálatos! Selymi életben van, itt járt köztünk. Szárnya nőtt, lepkévé változott. Most pedig én is sietek, hogy mindenkinek elújságotljam: megtaláltam Selymi barátomat.

A két jó barát egymásratalálását követően vidámabban végeztem a még hátralevő munkámat, majd elolvastam a Szentírásból Márk evangéliuma 16. részének első 13 versét. Olvassátok el ti is!

Az oldalt összeállította M.M.

Kössétek össze a számokat növekvő sorrendben 1-66-ig, majd színezzétek ki az ábrát.

Írjátok meg, milyen szerepe volt a-nak a húsvéti történetben.

A választ a történet bibliai helyének megjelölésével küldjétek be szerkesztőségünkbe. A helyesen válaszolók között könyveket sorsolunk ki.

Ökumenikus imahét Szentegyházán

Az idén ötödik alkalommal tartottuk meg, január 20-25. között az ökumenikus imahetet. Az első két alkalommal (1993,1994) a helyi Gábor Áron Líceum magyar szakterme adott otthont. Miután ez szűknek bizonyult, 1995-től a szentkeresztbányai római katolikus templomban tartjuk.

Az idei közös imahét is városunk meghitt szép ünnepe volt. A közösen összeállított program alapján két alkalommal római katolikus, egy alkalommal unitárius, egy alkalommal református és egy alkalommal baptista istentisztelet volt. A minden este zsúfolásig megtelt templomban az istentiszteleteket a hívek szavalatai, énekei gazdagították. Egy-egy közösségünk részéről az unitárius istentiszteleten Buzogány Mózes gondnok és Gergely Annamária VIII. osztályos tanuló szavalatait hallhatták a hívek.

Az imahét kiemelkedő eseményére az utolsó napon került sor, amikor a helybeli lelkészek közösen tartottak istentiszteletet.

Az ökumenikus imahét a természetes és őszinte baráti közeledés jegyében született meg. Mindnyájan hálások vagyunk, és ezúttal is köszönetet mondunk híveinknek a lelkes támogatásért és a jelenlétért. Mindez reményt ad arra, hogy a jó Isten segítségével bizakodóan tekintsünk a következő közös imahét felé.

BARTHA ALPÁR lelkész

Gondolatok debreceni tanulmányutamról

Dávid Ferenc erdélyi unitárius reformációjának kezdete előtt öt-hat évvel már megindult Debrecenben az antiunitárius mozgalom, amely Kőröspeterdi Arany Tamás nevéhez fűződik. Ő elszánt szentháromságtagadó volt, és ahogy Révész Imre református püspök a „Debrecen lelki válsága 1561-1571” című tanulmányában Arany tanairól írja: „Méliusz Péter... a nyilvánosság előtt való megcáfolásukkal közel két héten át fáradt -

nemcsak szóban, még könyvet is írt ellenük...” Ennek eredményeképpen Arany Tamás 1561. december 13-án legyőzve ugyan, de nem meggyőzve az eléje tett reverzálist, amely tanainak visszavonását tartalmazta, kénytelen volt aláírni (az eredeti dokumentum ma is megtalálható a Tiszántúli Református Egyházkerületi és Kollégiumi levéltárban 1.27.a. helyrajzi szám alatt). Arany Tamás követőiről nem sokat tudunk, de hogy nagy hatást gyakorolt Debrecenre biztosra vehető Méliusz „Arany Tamás tévelygései és egyéb sok tévelygések” című vitairatának előszava alapján, amelyet Huszár Gál - az első debreceni nyomda alapítója - írt. Eszerint „sok jámbor keresztyéneket háboréjtott vala meg az ő ariánus tévelygéseivel”.

Azóta sok idő eltel, és a helvét reformáció Debrecenre a „reformátusok Rómájává” avatta. Egy kis létszámú, de annál lelkesebb unitárius egyházközösségünk is van, templommal a Hatvan utcában, ahol Bajor János a lelkész, és minden hónap első vasárnapján tartanak istentiszteletet.

Ebbe a városba érkeztem meg 1996. október 1-én EME ösztöndíjasként négy hónapos levéltárosi szakmai felkészülésre és gyakorlatra a Tiszántúli Református Egyházkerületi és Kollégiumi Levéltárba, hogy hazatérve, a tanultak és tapasztaltak alapján, egyházunk központi levéltárosaként meg tudjak felelni a kihívásnak. Ottlétem alatt a felebaráti szeretet igaz érzését tapasztaltam meg, amelyet elsősorban a levéltár alkalmazottainak köszönhetek, nevezetesen dr. Szabady István levéltár-igazgatónak és munkatársainak, dr. Fekete Károlynénak, Takács Barnabásnének, Lovász Mártánnak, valamint Nagy Gabriellának A gondoskodás és az irántam érzett felelősség felejthetetlen tette a négy hónapot. Így valahányszor Debrecenre gondolok, újból és újból ugyanolyan intenzitással élem át szeretetük megnyilvánulását, segítőkészségüket. Ezek és a hasonló gesztusok megértetik mindannyiunkkal azt a jézusi felhívást, amelyet arany szabálynak szoktunk nevezni: „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is úgy cselekedjétek velük” (Mt 7,12).

Az ottani tevékenységemet figyelemmel kísérte a levéltár-igazgató, és konkrét feladatokkal bízott meg, így az elméleti ismereteimet azonnal gyakorlatba is ültethettem. Levéltárosi tanácskozásokon vettem részt, ahol kapcsolatokat alakítottam ki több kiváló szakemberrel. Dr. Barcza József ny. egyháztörténész kutató-professzortól kutatási módszertant tanultam és irányításával kutatásokat is végeztem.

A Kollégium és a Kossuth Egyetem könyvtárai a művelődés korlátlan lehetőségét biztosítják, és az előbbi patinás szépségével, az utóbbi pedig állandó, liuktető életével munkára ösztönzi az embert. Ennek megfelelően az alkotó tevékenység óriási lendülettel folyik. Ezt a fajta lendületet Füst Milán a lavinához hasonlítja, amely elindulása után, hogy továbbra is mozgásban tudjon maradni, mind több és több havat vesz fel. Lendület nélkül nincs előrehaladás.

Ebből a lendületből próbáltam én is feltarisznyálni, amely elindít, hogy szolgálatomat megfelelően végezhessem.

MOLNÁR B. LEHEL levéltáros

Hagyományos batyus-kosaras farsangi bál

A székelyudvarhelyi újjvárosi unitárius egyházközség nőszövetsége február 8-án rendezte meg hagyományos farsangi bálját, amelyet a Kriza János szeretetotthonban tartott este 7 órától reggel 7 óráig. Rüszt Domokos lelkész előadásában a farsang történetét ismertette, azokat a népszokásokat amelyek vidékünkön mint szép hagyományokat szeretettel próbálunk megőrizni. Bencze Erzsébet nyugdíjas Vass Albert Vizek felett című versét adta elő. Simon Anna táncmester az Ifjúsági Egylet tagjai közül öt párnak, Bencze Ilona nyugdíjas tanárnő segítségével, hangulatos cigánytáncot tanított be, mellyel a nyugdíjasok farsangi bálján is felléptek. Bathó Zsuzsa eredeti tájszólással mutatta be az 1936-os Unitárius Kalendáriumban megjelent Hej Bálintom, Bálintom című monológot, amely a torozások ellen irányul, főleg az italozás miatt. Dr. Szász Dénes nyugdíjas-esperes lelkész ifjúkori élményeit elevenítette fel.

A Palló Imre Zeneművészeti Főiskola 3 végzős diákja: Gedő Erika, Sipos P. Zoltán és Székely Gyula könnyűzene-számokat és Kálmán Imre operettrészeket adtak elő.

A jó hangulatot fokozta a tombola, amely részben a vendégek, részben a nőszövetség adományaiból állt. Minden sorsjegy nyert. A táncok közötti sorsolások izgalomban tartották a résztvevőket.

A nőszövetség tagsága ez alkalommal igazolta, hogy összefogással nagy megvalósításokra képes, és e farsangi bált is úgy sikerült megszerveznie, hogy mindenki jól érezte magát.

Annál nagyobb dicséret nem is kellett, hogy még a magyarországi vendégek is azzal búcsúztak: „Ilyen bálban még nem voltunk, hívjanak máskor is, mert szívesen eljövünk”.

BÁRÓ HAJNAL

Keresztelés Balánbányán

A balánbányai unitáriusoknak kettős örömben volt részük elmúlt év karácsonyán.

Az egyik öröm az volt, hogy a balánbányai reformátusok új templomában hallgathattuk az evangéliumot és vehettük magunkhoz az úrvacsorai jegyeket. A szép és modern templomot 1996. augusztus 11-én avatta fel Főtiszteletű d. Tőkés László református püspök. Az ünnepségen jelen volt dr. Szabó Árpád akkor még püspökhelyettes, aki az Unitárius Egyház üdvözlétét tolmácsolta. Köszönetet szeretnénk mondani a balánbányai református testvéreinknek, valamint jóindulatú lelkipásztorunknak, Sógor Csabának, aki a tolerancia és az ökuménia szellemében szükségleteink szerint rendelkezésünkre

bocsátják szép templomukat. Megjegyzem, hogy mi, a balánbányai unitáriusok is segítettünk a templom építésénél és anyagi támogatást is nyújtottunk.

A másik öröm az volt, hogy beszolgáló lelkészünk, Szombatfalvi József nyolc év beszolgálói munkája után megkeresztelte Török Lajos Ervin személyében az első unitárius Balánbányán. A jó Isten gazdag áldása legyen a megkeresztelt és szülei életén.

A balánbányai unitáriusok nevében köszönetet mondunk hűségese munkájáért Szombatfalvi József esperes úrnak.

Az unitárius istentiszteletet havonta egyszer tartjuk, amelyen református és római katolikus testvéreink is részt vesznek.

Jóleső érzés látni, hogy a tolerancia és az ökuménia, amelyekről az utóbbi időben nagyon sokat beszélnek, a balánbányai különböző keresztény felekezetekhez tartozók körében valósággá vált. Isten áldása kísérelje mindannyiunk életét!

SENTÁBRAHÁMI LŐRINCZY MIHÁLY gondnok

Vallomás magunkról

A fenti cím alatt jelent meg Kedei Mózes székelyudvarhelyi esperes-lelkész gondozásában az a gyűjteményes munka, melynek előkészületeit a Keresztény Magvető olvasói a 101-ik évfolyam 3-4. számában nyomon követhettek. A kötet összeállításának körülményeiről így vall Kedei Mózes: „Régóta magamban hordom a gondolatot, hogy jó volna kiadni egy gyűjteményes könyvet, mely vallomás lenne történelmünkéről, életünkéről-szolgálatunkról és külföldi kapcsolatainkról. A gondolatból, hála Istennek, valóság lett”.

Valóban, valósággá lett „gyűjteményes könyvet” tarthat kezében az olvasó. 1989 után időszerű volt a „nagy nyilvánosság” elé lépni e három jól elhatárolható szerkezeti egységet alkotó kötettel. Időszerű volt azért is, mert a 89-es „változás” után a remélt szellemi újjáéledés egyre csak vártott magára. Illesse köszönet Kedei Mózes az anyaggyűjtésért és szerkesztésért és a Székelyudvarhelyi Belvárosi Unitárius Egyházközséget a kötet kiadásáért.

A kötet első része: „Történelmünk küzdelmes útján megtartó erőnk a vallásszabadság” címszó alatt két tanulmányt közöl.

A második egység: „Életünk és szolgálatunk: vallomások, egyházi beszédek és imák” képezi a kötet fő részét, melyben 18 lelkész vall életéről és szolgálatáról. A lelkészek arra a kérdésre válaszoltak, hogy mit jelentett unitárius-lelkésznek lenni 1989 előtt? - és hozott-e változást a 89-es fordulat a lelkészi szolgálatban? A válaszok lelkészeink életét tárják hűveink, olvasóink elé. Egy-egy vallomás során az erdélyi unitárius lelkészi sors elevenedik meg előttünk, és különösen szerencsés, hogy nem csak lelkészeink írásaival ismerkedhetünk meg, hanem a kötetben szereplő minden szerző fényképe segít bensőségessé, személyessé tenni az író és olvasó közötti kapcsolatot. A vallomások után az egyházi beszédek és imák

villantják fel „pásztoraink” lelki-szellemi arcát, így az olvasó teljes képet kap azokról, kiket előzőleg fotókba merevítve megismert. Sajnálattal és kicsit restellkedve kell szólnunk arról, hogy a „nyomda ördöge” bizony gyakorta jelen van a sorokban.

A harmadik rész: „Ablak a világra” címen az angol és amerikai unitárius univerzalistákkal való testvéri kapcsolatainkba enged bepillantást.

Amikor üdvözljük e kötet megjelenését, kifejezzük abbéli reményünket, hogy lesz folytatás, és az ebben a kötetben szereplő lelkészeket társaik követik, hogy „a tiszta emberi szó, mely az evangélium ihletésében születik” haza találjon és elvégezze „áldásos munkáját a megtartó üzenetre szomjas emberi lelkekben”.

-ács

Tisztelt Ifjúsági Egyletek!

Az ODFIE égisze alatt megszervezzük az Unitárius Ifjúsági Egyletek Színjátszó Találkozóját 1997. augusztus 22-24. között.

Mivel napjainkban a vallásos témák szinte csak a templomokra korlátozódnak, rendezvényünkkel ezt a témakört próbáljuk aktualizálni. Ezért a találkozóknak seregszemle, illetve verseny jellegét kívánunk biztosítani. Mivel az első alkalom csupán tájékozódás, felmérés, ezért a témaválasztás az ez évi alkalomra kötetlen.

A színpadi előadásokat megbeszélések, kiértékelések követik, majd az arra érdemes előadásokat díjazzuk.

Helyszín: Nagyajta, Kovászna megye. Szállást és étkezést biztosítunk.

Mivel a helyek korlátozottak, ezért legkésőbb június elsejéig jelezzék részvételi szándékotokat, hogy a további részletkérdéseket (részvételi díj, utazási költség) megbeszélhessük.

Címünk : str. 21 Decembrie , nr. 9, 3400-Cluj - Napoca Tel: 064193236 - Fekete Béla (15-óra után)

KÖRLEVÉL

Tudomásulvétel és további intézkedés végett közöljük, hogy a kolozsvári és székelyudvarhelyi unitárius gimnáziumokban az 1997/1998-as tanévben is egy-egy humán profilú 25-25 létszámú IX. osztályba hirdetünk felvételi vizsgát.

A felvételi vizsga időpontja egybeesik az állami iskolák felvételi időpontjával és a felvételi vizsga tárgya, anyaga és formája is ugyanaz. Ezt megelőzően szóbeli vallásvizsga lesz, amelynek pontos időpontját az iskolák titkárságával közöljük. A vallásvizsga tárgya: az unitárius Káté valamint az unitárius énekeskönyv 10 éneke (33, 57, 60, 185, 189, 192, 193, 199, 202, 213).

Tanulmányi eredmény alapján a szorgalmas és arra rászoruló növendékek számára ösztöndíjat, bentlakást és étkezést biztosítunk.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Az Illyés Közalapítvány 1997-re pályázatot hirdet romániai nem állami intézmények vagy magánszemélyek részére, egyházi célokra a következők szerint:

- vallásos célokat szolgáló épületek, szolgálati lakások, egyháztársadalmi épületek létesítésének, javításnak támogatása, hangsúlyt helyezve az ifjúság valláserkölcsei és anyanyelvi oktatására.

- egyházi célok támogatása, az intézmények eszmei céljainak megvalósítását szolgáló pályázatok

Pályázati űrlap beszerezhető az egyházi központban.
Cím: Episcopia Unitariană 3400 Cluj, B-dul 21 Decembrie nr. 9 C.P. 24.

Pályázati határidő 1997. április 15. Pályázatokat csak űrlapon lehet beküldeni közvetlenül meghatalmazott személy által.

Unitárius Közlöny.

A Keresztény Magvető melléklete.

Szerkesztő bizottság:

dr. Rezi Elek főszerkesztő,

Kovács Sándor szerkesztő.

Olvasószerkesztő: Kürti Miklós.

Számítógépes munkálatok:

Kriza János.

Szerkesztőség címe:

3400 – Kolozsvár, 21 December u. 9.

tel/fax: 195927.

Készült az Unitárius Nyomdában.

